

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze

Farnost (nepovinné): Plasy – Manětín – Dolní Bělá

Zapisovatel či moderátor (nepovinné): Jana Scherbaumová (zapisovatel), Kristýna Koderová (moderátor), 7. 1. 2022

Kontakt: kristyna.koderova@centrum.cz

(Velká skupina 15 lidí – přece nikoho neodmítneme, na nikoho nezapomeneme..., hodně různorodá skupina věkem i založením, tato různost je pro všechny velmi obohacující, velikost skupiny je však na hranici toho, aby se všichni pozorně vnímali.)

Setkání druhé, téma: I. Společníci cesty – V církvi a ve společnosti jdeme jeden vedle druhého po stejné cestě.

Život v církvi se dá přirovnat ke hře na kytaru. Nelze hrát jen na jednu strunu. Je třeba více strun, aby vznikl souzvuk, který společně ladí.

Většinu času žijeme mimo církve. Duch svatý nás volá být i s lidmi mimo církve. Každý člověk potřebuje lásku a to je to, co nás spojuje. Proto musíme brát lidi takové, jací jsou.

Slovo Bůh je dnes hodně zatíženo, těžko se o Bohu s lidmi mimo církve mluví. Není důležité přímo říkat slovo Bůh. Lidé jsou někdy až alergičtí na tato témata. Důležité je lidem ukazovat lásku, mluvit o ní, lidé touží po lásce. Lidé by na nás měli poznat, že jsme věřící i bez mluvení o Bohu.

Není dobré selektovat lidi na ty v církvi a ty mimo ní. Jsme solí země. Proto bychom měli putovat s lidmi, nechtít opak – nenutit lidi putovat s „námi“. Být tu pro lidi i mimo kostel, putovat společně.

Nezapomínat na nejbližší lidi ve svých farnostech a svých rodinách. Někdy mohou být tihle naši nejbližší právě nejvzdálenější v církvi. I my sami hledáme svou cestu a úlohu v církvi. Klademe si otázku: Jaká je moje úloha v církvi? Možná být „snesitelný“ tam, kde právě jsem – manžel/ka, otec/matka, kolega. Opět důležité vzájemně ukazovat cestu a modlit se.

Co nás oslovilo, shrnutí

Církve nemá hranice, je tam, kde jsem já. Nemusím mluvit o Bohu, stačí být takový, jaký jsem. Neučím lidi o Bohu, oni učí mě, učíme se vzájemně naslouchat. Nezavřít se v kostele, otevřít se druhým. Prostě být s lidmi. Svědčit životem a být „snesitelný a normální“.

Vytrvalost ve víře kvůli především kvůli dětem, protože jsme za ně zodpovědní. Složitě u dětí-víra mezi vrstevníky. Díky za výborné, srozumitelné oblátské dětské mše.

Společenství v církvi se vytváří především mimo kostel. Mše – vztah já a Bůh. Mimo – já, Bůh a ostatní. Dobré mše kolem stolu. Nutné chválit Boha společně. Cesta k víře – společenství.

Důvěra v různost – znak cesty v církvi.

Díky za Obláty, dali nás dohromady, máme dostatek volnosti, můžeme si vzájemně naslouchat na mnoha společných aktivitách. Pokračovat v tom, co běží, pracovat na sobě samém.

Díky za synodu a papeže Františka, dobré pokračovat a nebát se zvat lidi i „mimo“ církve.